

יום א', עשרה בטבת תשס"ג (15 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

היום, **עשרה בטבת**, תענית ציבור. והוא יום **תחילת המצור על ירושלים ע"י נבוכדנאצר**, מלך בבל, בסוף ימי בית ראשון, לפני 2426 שנים. = **ויהי בשנת התשיעית למלכו, בחודש העשירי, בעשור לחודש, בא נבוכדנאצר מלך בבל, הוא וכל חילו, על ירושלים ויחן עליה ויבנו עליה דייק סביב. ותבוא העיר במצור עד עשתי עשרה שנה למלך צדקיהו. בתשעה לחודש [תמוז], ויחזק הרעב בעיר ולא היה לחם לעם הארץ. ותיבקע העיר...** [מלכים ב', כ"ה 1-4]

850 שנה ישבו ישראל בארצם מיום שהכניסם יהושע לשם. והולידו בנים ובני בנים: **20** דור עד שעלה עליהם נבוכדנאצר הרשע מלך בבל והגלם. **440** שנה עד שבנה שלמה המלך את בית המקדש ועוד **410** שנה שהיה הבית קיים עד שהחריבוהו חיל כשדים. כשנכנסו ישראל לארץ, נכנסו בה לשבת ישיבת עולם, שכך הבטיח הקב"ה לאברהם: **"כי את כל הארץ אשר אתה רואה – לך אתננה ולזרעך, עד עולם."** [בראשית י"ג 15] אלא שתנאי התנה הקב"ה עמהם: **"ושמרתם את כל חוקותיי ואת כל משפטיי ועשיתם אותם – ולא תקיא אתכם הארץ אשר אני מביא אתכם שמה לשבת בה"** [ויקרא כ' 22]; **"ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה, כאשר קאה את הגוי לפניכם."** [שם י"ח 28] בדורנו, דור השואה והתקומה, נוספה משמעות מיוחדת לצום העשרה בטבת. בראשית ימי כינונה של המדינה, קבעה הרבנות הראשית לישראל יום זה **כיום הקדיש הכללי לזכר חללי השואה** במלה"ע ה-II, **שלא נודע היום בו הושמדו בתופת הנאצי; שכן, כידוע, רבים מבין ששת מיליוני אחינו הי"ד (ה' ייקום דמם) ניספו בשואה במיתות קשות ואכזריות, בלא שיוותרו עדי ראייה לכך ובלא שיוודעו יום מותם. ביום זה מדליקים נר נשמה, אומרים "קדיש" ולומדים משניות לעילוי נשמות הקרבנות.**

יש סמליות רבה בכפיפת שני מאורעות טרגיים אלה – ראשית חורבן בית הראשון ונסיון ההכחדה של הבית היהודי כולו בדורנו – ביום זכרון אחד: בהצמדת שני המאורעות, יש משום ביטוי לתקוה, ששואת אירופה תסיים את מסכת הסבל של העם היהודי.

[ספר התודעה\ יהדות הלכה למעשה]

סיום הצום (ב"ש): **1657**

~~~

מימי מצור ירושלים בימינו... [ארכיון העתון 'מעריב']
"ירושלים נעשית מבודדת מאחורי מסך של פחד", דיווח כתב "ניו יורק טיימס", "אין איש יוצא, אין איש בא." בירושלים היו אז כמאה אלף יהודים. כ-20 אלף מהם, בעיקר בעלי תינוקות, זקנים וחולים, עזבו לשפלה. בפברואר '48 התחיל המזון בעיר להיעלם: לא חלב, לא ביצים, לא בשר לא ירקות. עזה היתה צינת אותו חורף ובבתים היה מחסור נואש בדלק. הנפט לבישול אזל ונשים היו יוצאות מהבית עם פח ריק, למקרה שתזדמן להן עגלת נפט רתומה לחמור. רבים בישלו על מדורות בחצר. אחרים ניסו לגדל תרנגולות, אך החתולים הירושלמיים, רעבות כאריות, טרפו אותם. עשו קציצות מחובזה, צמח בר עם עלים בשרניים. מי גשם נאגרו בדוודים על גגות הבתים. במי הכביסה השתמשו להדחת השירותים... דיברו על רוח '48, כשהאופציה היחידה היתה הנחרצות. "זה לא שלא פחדנו. היתה חרדה, אבל לא היה ספק שהעיר תחזיק מעמד." אבל כל הנחישות הזאת קיבלה סיוע בלילה חשוך. בג'יפ שחרחר בהרי ירושלים, יצאה ישראל להרפתקה הנדסית מדהימה. בוואדיות ובהרי יהודה התלולים הוחלט לחצוב דרך שתעקוף את הכביש הראשי לירושלים, דרך שתהיה מחוץ לשליטת הלגיון הירדני – "דרך בורמה"...

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ראשון

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**